

Шкільна екскурсія

Пауль Маар

übersetzt von Tetjana Dobrovolska

Тіна й Тім — друзі

І з цього навчального року вони навіть у тому самому класі. Їхня вчителька зветься пані Бодє.

Пані Бодє дуже привітна. У неї завжди хороші ідеї.

Вона планує для класу шкільну екскурсію. Одні хочуть іти пішки, інші воліють їхати автобусом. «Найкраще зробимо і те, і те», — каже пані Бодє.

«Ми поїдемо автобусом до Штайґервальду. Потім залишимо автобус на узліссі й підемо пішки до руїн.»

«До яких ринв ми підемо?» — питає Йорн.

«Не ринв, а руїн,» — виправляє його Тіна. — «Це такий зруйнований будинок.»

Пані Бодє киває: «Так, це залишки старовинного лицарського замку — товсті мури й висока вежа.»

У середу зранку всі зустрічаються на площі Шиллера.
Автобус уже чекає. Вирушають вчасно.

Через три години автобус зупиняється на узліссі. Водій каже: «Я чекатиму тут, скільки треба.»

Дехто з класу хоче відразу побігти вперед.

Пані Бодє гукає: «Не так швидко! Коли ми йдемо лісом, діють такі правила:

Ми тримаємося разом — ніхто не біжить сам.

Ніхто не сходить з доріжки.

Тут у лісі небезпечно.

Я не хочу нікого з вас загубити.

Ви мене зрозуміли?»

Пройшовши трохи, вони виходять на місцину, де росте багато кущів.

Бастіан перший щось помічає:

«Малина!» — вигукує він.

Усі вже біля кущів і набивають щоки ягодами.

«Маєте п'ять хвилин часу», — каже пані Бодє.

А за кілька хвилин гукає: «Годі вже! Йдемо далі!»

Коли знов рушають в дорогу, Тіна каже Тімові: «Шкода, що довелося йти. Ягоди були такі смачні!»

Через десять хвилин вони доходять до руїн. Спершу всі підіймаються на вежу. Тіна й Тім змагаються, чия слина швидше долетить від вершини вежі до землі. Коли всі знову спускаються, пані Боде каже: «Тепер робимо півгодинну перерву. Можете розгорнути свої бутерброди. Тільки, будь ласка, залишайтеся тут. Щоб ніхто нікуди не відходив!»

Тіна заглядає, що мама їй поклала. «О ні!» — зітхає вона. — «Сирний бутерброд!»
«Любиш сир?» — питає вона Тіма.
«Так, дуже», — відповідає Тім і сміється.
«Може, поміняємося?» — пропонує Тіна.
«Із задоволенням», — каже Тім і ще дужче сміється.
Він показує Тіні свій бутерброд — теж із сиром!
«Піду краще наберу малини», — каже Тіна.
«Не можна», — шепоче Тім. — «Ти ж чула, що сказала пані Боде.»
«Вона й не помітить», — відповідає шепочучи Тіна.
«Поки перерва скінчиться, я вже повернуся.»
Тихенько вона крадеться геть.

	Тім чекає. За якийсь час пані Бодє питає: «Чи всі тут?» «Так!» — швидко і гучно відповідає Тім. «На всяк випадок перерахуємо, чи справді всі 29 присутні», — каже пані Бодє. «Хто почне?»
	«Я!» — каже Ельвіра і голосно рахує: «Один!» «Два!» — кличе Бастіан. «Три!» — це був Ахім. «Чотири!» — гукає Тім. Так продовжується далі. «Тільки б Тіна швидше прийшла», — думає Тім. — «Інакше пані Бодє помітить, що нас лише 28.» «Двадцять вісім!» — лунає голос Еви. На мить усі стихають. І тоді Тім швидко кричить: «Двадцять дев'ять!» «Чудово, усі на місці», — каже пані Бодє. Ніхто не зрозумів, що Тім двічі назвав число
	«Ми підемо навпростець», — пропонує пані Бодє й іде попереду. Тім іде дуже повільно, постійно озираючись. Де ж затрималася Тіна?
	Тим часом Тіна вже поїла чимало малини. «Тепер треба швидко повертатися», — каже собі. Але коли доходить до руїн, інших уже немає. «От халепа!» — бурчить Тіна. — «Якою стежкою вони пішли?» Від руїн відходять три дороги. Тіна вибирає ліву. Вона біжить щодуху. Але де ж усі?

Тім нарешті зупиняється. Що йому робити?
Сказати пані Боді, що Тіни немає?
Але тоді доведеться зізнатися, що він рахував за неї.
«Тім, не відставай,» — кличе пані Боді. — «Ходімо вже!»

Тім поволі рушає далі.

Тіна біжить і біжить. Ліс згущується.
Вона зупиняється й озирається.
Десь тріснула гілка. Зашелестіло в кущах.
Тіна завмирає від страху.
З кущів вистрибує заєць.
Полегшено зітхнувши, вона біжить назад до руїн.

Цього разу обирає середню дорогу.
Може, тепер правильну?

Тім більше не витримує.
«Пані Боді, стійте!» — гукає він. — «Тіни немає!»
І розповідає, що сталося.
Пані Боді навіть не свариться — тільки страшенно хвилюється.
«Швидко назад! Кличте всі Тіну!» — наказує вона.

«Ми мусимо її знайти!»
Всі біжать назад і гукають Тіну.
Але ні біля руїн, ні біля малини її немає — і вона не відповідає.

«Боже мій, яке жахіття!» — каже пані Боді. Вона майже плаче.

Доведеться викликати поліцію, іншого виходу в мене немає.»

«Мусимо швидко до автобуса — мій телефон там!» — кличе пані Боді.
Діти мчать, поки не дістаються до автобуса.
А там — сидить Тіна поруч із водієм!
«Тіна!» — вигукує пані Боді. — «Тіна, звідки ти взялася?»

Тіна тихенько каже: «Я заблукала.
Пані Боді, мені так шкода. Я дуже боялася.»
«Мій страх був ще більший», — каже пані Боді.
«А мій — найбільший!» — додає Тім.

Кінець